

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2016, č. j. MV-67263-4/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 5. 2017, č. j. 30 A 131/2016 – 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Rozsudkem ze dne 24. 5. 2017, č. j. 30 A 131/2016 – 48, Krajský soud v Plzni zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2016, č. j. MV-67263-4/SO-2016, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 8. 4. 2016, č. j. OAM-8145-8/CD-2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto byla zamítnuta žádost žalobce o vydání cestovního

průkazu totožnosti pro nesplnění podmínek uvedených v § 114 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

[2] Krajský soud konstatoval, že cestovní průkaz totožnosti nebyl žalobci vydán, neboť žalobce nesplnil zákonné podmínky pro jeho vydání obsažené v § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Konkrétně žalobce nepobýval na území České republiky na základě žádného pobytového oprávnění, které by bylo možno podřadit znění citovaného ustanovení. Soud vyjádřil přesvědčení, že podání žádosti podle § 87b zákona o pobytu cizinců a probíhající řízení o ní nestačí ke splnění podmínky, že cizinci byl na území povolen přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie. Správní orgány dle krajského soudu situaci žalobce správně posoudily, když shledaly, že žalobce nesplnil podmínky pro vydání cestovního průkazu totožnosti dle § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.

[3] Soud neshledal, že by v daném případě správní orgány porušily zásadu materiální pravdy (§ 3 správního řádu) a zásady ochrany oprávněných zájmů jednotlivců a individuálního posouzení každé věci (§ 2 odst. 3 a 4 správního řádu).

[4] Ustanovení § 114 zákona o pobytu cizinců dle krajského soudu obsahuje podmínky pro vydání cestovního průkazu totožnosti a § 115 téhož zákona důvody pro nevydání (a odnětí) cestovního průkazu totožnosti. Jestliže nejsou splněny podmínky pro vydání cestovního průkazu totožnosti, správní orgán pochopitelně žádost cizince zamítne, resp. cestovní průkaz totožnosti nevydá. Názor, že žádost cizince lze zamítnout, resp. cestovní průkaz totožnosti nevydat pouze z důvodů upravených v § 115 zákona o pobytu cizinců, nemůže obstát.

[5] Soud připustil, že žalovaný neměl žalobce odkazovat na podání žádosti u Policie ČR. S ohledem na to, že se jednalo o zcela okrajovou argumentaci, však v žádném případě nejde o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V rozsahu, že správní orgány si žalobce „přehazovaly“, tuto žalobní námitku přijmout nelze, protože žalovaný i Policie ČR o podaných žádostech meritorně rozhodly.

[6] Nakonec soud odmítl námitku, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje konkrétní ustanovení zákona o pobytu cizinců, podle kterých byla žádost podána a zamítnuta. Tato námitka byla uplatněna při jednání před soudem dne 24. 5. 2017, k čemuž soud konstatoval, že ji považuje za opožděnou, a tudíž za nepřípustně uplatněný další žalobní bod (srov. zásadu koncentrace řízení zakotvenou v § 71 odst. 2 větě třetí s. ř. s.).

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále „stěžovatel“) brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností, z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] V úvodu uvádí své přesvědčení o nesprávném právním posouzení otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů, neboť se

soud relevantně nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě, přičemž aproboval nesprávná a nezákonná rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného správního orgánu jsou dle stěžovatelova názoru nezákonná a nepřezkoumatelná, zatížil tak i krajský soud svůj rozsudek nezákonností a nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů.

[9] Stěžovatel dále namítá, že odůvodnění napadeného rozsudku je nedostatečné, jelikož neobsahuje podrobné vypořádání jednotlivých žalobních námitek a pouze velmi stručně přebírá argumentaci žalovaného správního orgánu. Krajský soud tak dle stěžovatele porušil své přezkumné povinnosti. Nadto se náležitě nezabýval ani skutečným stavem věci, přičemž tento postup dle názoru stěžovatele jednoznačně měl vliv na zákonnost rozsudku.

[10] Následně stěžovatel vytýká, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jeho žalobní námitkou, že žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami správního řízení, jestliže nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala. Dle stěžovatele rovněž nebyl náležitě zjištěn skutečný stav bez důvodných pochybností, jak předpokládá § 3 správního řádu.

[11] Obě rozhodnutí správních orgánů byla dle stěžovatele nezákonná. Žádost o vydání cestovního průkazu není obecně možné zamítnout s odkazem na § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť tento zákon v § 115 zakotvuje speciální ustanovení upravující důvody pro nevydání cestovního průkazu totožnosti.

[12] Nesprávným a nezákonným postupem správních orgánů se stěžovatel dostal do administrativní pasti, ze které pro něj v tuto chvíli neexistuje cesta ven. Stěžovatel splňuje veškeré podmínky pro udělení přechodného pobytu, ten mu však nebude udělen, protože není správnímu orgánu schopen doložit cestovní doklad. Naopak, z druhé strany, správní orgán odmítá vydat stěžovateli cestovní doklad, protože na území nemá povolen přechodný pobyt. Stěžovatel tak má za to, že tento postup správního orgánu je projevem přepjatého formalismu, a je tudíž nezákonný a nesprávný.

[13] Stěžovatel uzavírá vyjádřením přesvědčení, že v době podání žádosti splňoval veškeré podmínky pro vydání cestovního průkazu totožnosti. Z důvodu na jeho vůli nezávislém si nemohl opatřit cestovní doklad jiným způsobem a zároveň na území pobýval na základě tzv. fikce pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců, který je do doby pravomocného rozhodnutí o žádosti nutno považovat za pobyt přechodný.

[14] Žalovaný se k věci vyjádřil přípisem ze dne 4. 9. 2017, v němž plně odkázal na své rozhodnutí a napadený rozsudek krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Kasační stížnost je projednatelná, na základě věcného posouzení však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 – 71).

[17] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016 - 51). Podobně je např. již zmíněným rozsudkem č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 vymezena nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost tak, že za nesrozumitelné je třeba obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.

[18] K nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů i rozhodnutí správních orgánů je pak Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V daném případě stěžovatel nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu namítal, ovšem pouze obecně, bez bližší specifikace toho, v čem měla spočívat. Nejvyšší správní soud proto pouze konstatuje, že při zkoumání napadeného rozhodnutí neshledal, že by bylo nepřezkoumatelné, ani nezjistil jinou vadu, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Odůvodnění rozsudku krajského soudu je srozumitelné a je opřeno o dostatek relevantních důvodů, ze kterých je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku. Krajský soud řádně a dostatečným způsobem vypořádal námitky obsažené v žalobě. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

[19] Pokud jde o obecnou výtku, že se krajský soud náležitě nezabýval skutečným stavem věcí, je třeba zdůraznit, že stěžovatel nekonkretizoval, v čem mělo poukazované pochybení spočívat, příp. které relevantní skutečnosti krajský soud dle jeho názoru nevzal v úvahu. Nejvyšší správní soud proto pouze obecně uvádí, že při přezkoumávání napadeného rozsudku shledal, že krajský soud dostatečným způsobem zjistil všechny podstatné skutkové okolnosti, ze kterých vyvodil odpovídající právní závěry. Kasační námitka není důvodná.

[20] Námitku nedostatečného vypořádání žalobní námitky krajským soudem, že žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami správního řízení, jestliže nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala, a že rovněž nebyl náležitě zjištěn skutečný stav bez důvodných pochybností, jak předpokládá § 3 správního řádu, hodnotí Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou. Krajský soud se k citované námitce vyjádřil na str. 11 napadeného rozhodnutí, kde zdůraznil, že tato námitka byla formulována zcela obecně, a proto na ni rovněž zcela obecně odpověděl. Konstatoval, že nemá za to, že by v daném případě správní orgány porušily zásadu materiální pravdy (§ 3 správního řádu) a zásady ochrany oprávněných zájmů jednotlivců a individuálního posouzení každé věci (§ 2 odst. 3

a 4 správního řádu). Nejvyšší správní soud takové vypořádání považuje s ohledem na formulaci žalobní námitky za řádné a dostatečné a odkazuje na rozsudek dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 – 26, v němž vyslovil, že „*kvalita a preciznost ve formulaci žalobních bodů předurčuje také kvalitu rozhodnutí krajského soudu. Poněvadž stěžovatel v žalobě toliko vyjmenoval ustanovení správního řádu spolu s jejich zákonnou dikcí, aniž by konkrétně uvedl, v čem mělo jejich porušení spočívat, vyjádřil se krajský soud dostatečně, uvedl-li obecně, že porušení předmětných ustanovení neshledal, neboť správní orgán s nimi postupoval v souladu.*“ Uvedené se plně uplatní i v nyní projednávané věci. Kasační námitka je nedůvodná.

[21] Námitku, že žádost o vydání cestovního průkazu totožnosti nelze obecně zamítnout s odkazem na § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť tento zákon obsahuje speciální ustanovení upravující důvody pro nevydání v § 115, Nejvyšší správní soud hodnotí jako nedůvodnou. Jak správně uvedl krajský soud, v § 114 zákona o pobytu cizinců jsou stanoveny podmínky pro vydání cestovního průkazu totožnosti a v § 115 téhož zákona důvody pro nevydání a odnětí cestovního průkazu totožnosti. Jestliže nejsou splněny podmínky pro vydání cestovního průkazu totožnosti, správní orgán žádost cizince zamítne, resp. cestovní průkaz totožnosti nevydá. Názor, že žádost cizince lze zamítnout, resp. cestovní průkaz totožnosti nevydat pouze z důvodů upravených v § 115 zákona o pobytu cizinců, nemůže obstát. Ze systematiky zákona o pobytu cizinců a vzájemné návaznosti obou citovaných ustanovení lze dovodit, že § 114 obsahuje nutné podmínky, které je třeba splnit, aby mohl být cestovní průkaz totožnosti vydán, a bez nichž není možno k vydání přistoupit. Ustanovení § 115 naproti tomu uvádí důvody, pro něž lze následně přistoupit k odnětí a nevydání cestovního průkazu totožnosti, resp. dalších cestovních dokladů, a to v některých situacích i tehdy, kdy byly podmínky dle § 114 splněny, např. pokud následně důvody pro vydání dokladu pominou, je nařízen výkon rozhodnutí pro neplnění vyživovací povinnosti či peněžitých závazků, nebo je vedeno trestní stíhání. V nyní rozebíraném případě byla žádost stěžovatele o cestovní průkaz totožnosti dle § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců zamítnuta pro primární nesplnění podmínek obsažených v daném ustanovení, přičemž tento postup je třeba s ohledem na uvedené označit za správný. Kasační námitka není důvodná.

[22] Ohledně námitky stěžovatele, že se postupem správních orgánů dostal do administrativní pasti, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s pohledem krajského soudu. V nyní rozebírané věci je napadáno rozhodnutí o nevydání cestovního průkazu totožnosti, a to z důvodu nesplnění zákonem vymezených podmínek. V takovém případě neexistuje možnost takový průkaz vydat, což není projevem formalismu, jak namítal stěžovatel, ale povinnosti správních orgánů, resp. soudu řídit se platnou právní úpravou. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 – 101, „*[s]právní orgány nejsou nadány pravomocí posoudit zákonnost či ústavnost právních předpisů, které mají povinnost aplikovat. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že na daný případ dopadá určitý právní předpis, je zásadně povinen jej aplikovat i za situace, že je přesvědčen o jeho protizákonnosti nebo dokonce protiústavnosti.*“

[23] Výjimku z povinnosti aplikace platné právní úpravy by mohly představovat jen mimořádné okolnosti dotýkající se principu materiálního právního státu, zejména to, že aplikací uvedeného právního předpisu by se správní orgán dopustil jednání, které by bylo v rozporu s principy lidskosti. Nejvyšší správní soud k tomu v posledně citovaném

rozsudku uvedl, že *Správní orgány jsou však na druhou stranu, jako všechny orgány aplikující právní předpisy, povinny vykládat právní předpisy a jejich jednotlivá ustanovení ústavně konformně, což znamená, že pokud existují dvě nebo více možných interpretací daného ustanovení, přičemž některé jsou v souladu s ústavními zákony a mezinárodními smlouvami podle čl. 10 Ústavy a jiné nikoli, je správní orgán povinen zvolit a aplikovat takový výklad, který je ústavně konformní (viz nález Ústavního soudu ze dne 9. 9. 1999, sp. zn. IV. ÚS 202/99). Ústavně konformní výklad rozhodného právního předpisu u stěžovatele nevede k závěru, že by v případech typově odpovídajících jeho věci bylo třeba z povahy a podstaty příslušné zákonné úpravy dovozovat implicitní zmocnění ke „zmírňujícímu" správnímu uvážení. Takové implicitní zmocnění připadá v úvahu pouze výjimečně, a to tehdy, kdyby jeho neuplatnění znamenalo narušení principů materiálního právního státu. Tak by tomu obecně vzato mohlo být i v případech, kdy by hrozil zásah do rodinného života dotčené osoby. Rozhodně však ne v případech typově srovnatelných s případem stěžovatele."*

[24] Z uvedeného vyplývá, že správní orgán ve zcela výjimečných případech může, resp. musí rozhodnout jinak, než jak vyplývá ze samotného textu zákona. Takovým způsobem by mohl být prolomen stěžovatelem namítaný „začarovaný kruh". Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s pohledem krajského soudu, že k takovému průlomu nemůže ve stěžovatelově případě dojít u rozhodnutí o žádosti o vydání cestovního průkazu totožnosti, neboť nezbytnou podmínkou pro vydání tohoto průkazu je skutečnost, že je žádáno za účelem vycestování z území. Jak k § 114 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 12. 2016, č. j. 2 Azs 250/2016 - 39, *„úmyslem zákonodárce bylo zajistit, aby cizinec, který hodlá opustit Českou republiku, avšak nemá cestovní doklad a objektivně si jej nemůže opatřit, měl možnost získat provizorní doklad. Smyslem právní úpravy mělo být nepochybně to, aby cizinec nezůstal „uvězněn" uvnitř hranic České republiky v důsledku ztráty cestovního dokladu (nebo jiného obdobného důvodu, např. jeho krádeže) bez možnosti její území legálně opustit. Poměrně dlouhá stoosmdesátidenní doba platnosti dokladu pak byla stanovena s cílem poskytnout cizinci dostatek času k vyřízení si víza pro onu konkrétní cestu, bylo-li by ho třeba. (...) Pokud stěžovatel svou žádost odůvodnil tím, že cestovní průkaz totožnosti potřebuje k vyřešení své pobytové situace, neboť žádá o udělení trvalého pobytu (k čemuž potřebuje doložit cestovní doklad), a současně uváděl, že nemá v úmyslu vycestovat z České republiky, nelze správním orgánům vytýkat, že neshledaly naplnění podmínek pro vydání požadovaného cestovního dokladu."* Uvedené lze plně vztáhnout i na § 114 odst. 5 a tudíž na aktuální situaci stěžovatele, neboť citovaná ustanovení se liší pouze tím, zda cestovní průkaz totožnosti k vycestování vydává policie či ministerstvo, podmínky pro vydání jsou v obou případech totožné. Uvedená podmínka podání žádosti za účelem vycestování z území však nebyla v případě stěžovatele splněna, neboť v průběhu řízení výslovně uváděl, že mu jde o vyřešení jeho pobytové situace.

[25] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem shledává možný prostor pro uvážení při rozhodování o vydání povolení k přechodnému pobytu. Konkrétně by bylo možno uvažovat o tom, zda je k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87b nutno předložit všechny požadované podklady, tj. vedle fotografie, dokladu o zdravotním pojištění a dokladu o zajištění ubytování na území i cestovní doklad. V daném případě by tak mohlo být vzato v úvahu, zda si stěžovatel může z důvodů nezávislých na své vůli opatřit nový cestovní doklad Ukrajiny. S ohledem na to, že orgány státní moci České republiky mají k dispozici údaje o žalobcově státním občanství a jeho totožnosti

(což jsou klíčové údaje, k jejichž prokázání má cestovní doklad sloužit, srov. § 108 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), tak by se vzhledem k okolnostem případu v řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie mohlo zvažovat, zda by nebylo možno v limitech vytvořených judikaturou správních soudů a Ústavního soudu výjimečně buď za předložený cestovní doklad uznat původní cestovní doklad Ukrajiny či odňatý cestovní průkaz totožnosti, anebo od podmínky předložení (platného) cestovního dokladu upustit.

[26] V závěrečné kasační námitce stěžovatel tvrdil, že v době podání žádosti splňoval veškeré podmínky pro vydání cestovního průkazu totožnosti. Důvodem byla skutečnost, že si nemohl z důvodu na jeho vůli nezávislém opatřit cestovní doklad jiným způsobem a zároveň na území pobýval na základě tzv. fikce pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců, který je do doby pravomocného rozhodnutí o žádosti nutno považovat za pobyt přechodný. Nejvyšší správní soud shledává tuto námitku nedůvodnou. Žádost stěžovatele byla zamítnuta pro nesplnění podmínky povoleného dlouhodobého pobytu nebo přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Jak stěžovatel sám uvedl, v době podání žádosti o vydání cestovního průkazu totožnosti pobýval na území ČR nikoli na základě povoleného přechodného pobytu, ale na základě fikce takového pobytu, která vzniká ze zákona dle § 87y zákona o pobytu cizinců při podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 87b téhož zákona.

[27] Ustanovení § 87y uvádí, že „*rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný*.“ Smyslem fikce přechodného pobytu je zjevně ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho žádosti, konkrétně to, aby mohl do rozhodnutí o své žádosti setrvat na území ČR. Nelze však předjímat výsledek řízení o žádosti, a není tedy možné na základě této fikce rozhodovat v dalších řízeních, tj. ani v nyní posuzovaném řízení o žádosti o vydání cestovního průkazu totožnosti. Postavení na roveň fikce přechodného pobytu a povoleného přechodného pobytu by šlo proti smyslu právní úpravy. Ta vychází z existence řízení, ve kterém se o tom, zda bude povolení k přechodnému pobytu přiznáno, rozhoduje. Pokud by však samotná žádost vyvolávala stejné účinky jako povolení přiznané na základě proběhlého řízení, toto řízení by ztrácelo smysl.

[28] V nyní rozebíraném případě se proto Nejvyšší správní soud ztotožňuje s pohledem krajského soudu, že podání žádosti dle § 87b zákona o pobytu cizinců nestačí ke splnění podmínky, že cizinci byl na území povolen přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie. Stěžovatel tedy v době podání žádosti o vydání cestovního průkazu totožnosti nesplňoval podmínky pro jeho vydání. Kasační námitka je nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Žalobce se svými námitkami neuspěl; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť neměl ve věci úspěch. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu